

14. 6. 2017

ID: 106010

Vzájemný návrh

V řízení, v němž soud rozhoduje o žalobě na zaplacení peněžité částky a o vzájemné žalobě na zaplacení peněžité částky zahrnující námitku započtení, je výrok o nároku uplatněném žalobou závislý na výroku o nároku uplatněném vzájemnou žalobou. Z povahy věci to pak nutně platí též v opačném postavení, neboť i rozhodnutí o vzájemné žalobě je závislé na tom, zda a v jakém rozsahu se prosadí kompenzační námitka, tedy (mimo jiné) na tom, zda a v jaké výši tu byla žalobou uplatněná pohledávka a zda proto a v jakém rozsahu došlo k zániku vzájemných pohledávek (tedy též pohledávky uplatněné vzájemnou žalobou) započtením. Výrok rozsudku o peněžitém nároku uplatněném žalobou a výrok o peněžitém nároku uplatněném vzájemnou žalobou, jež zahrnuje projev směřující k započtení, jsou výroky vzájemně závislé ve smyslu § 206 odst. 2 věty třetí a § 212 písm. a) o. s. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 2053/2015, ze dne 28.3.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Ing. O. H., podnikatele se sídlem v O., zastoupeného JUDr. A.Š., advokátem se sídlem v O., proti žalovanému Statutárnímu městu Ostrava, se sídlem v O., zastoupenému JUDr. J.J., advokátem se sídlem v O., o zaplacení částky 1 738 023,30 Kč s příslušenstvím a o vzájemné žalobě o zaplacení částky 5 760 913,14 Kč, vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 28 C 76/2005, o dovolání žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2014, č. j. 15 Co 112/2014-339, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobce se v souzené věci po žalovaném domáhal zaplacení částky 640 014,10 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně za dobu od 18. 12. 2003 do zaplacení z titulu nároku na doplatek do 90 % ceny díla (stavby kanalizace splaškových vod a odvodnění komunikací bez víceprací, sjednané ve smlouvě o dílo ze dne 22. 8. 2002 a zvýšené dodatkem č. 1, a částky 1 098 009,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 2 % ročně za dobu od 27. 3. 2004 do zaplacení z titulu ceny víceprací, bez nichž by nebylo možno dílo dokončit a které byly provedeny podle požadavků žalovaného.

Žalovaný popřel existenci žalobou uplatněných pohledávek a vzájemnou žalobou uplatnil vůči žalobci nárok na zaplacení části smluvní pokuty sjednané ve smlouvě o dílo ve výši 5 760 913,14 Kč. Pro případ, že by žaloba nebyla zamítnuta z jiného důvodu, započtl proti žalobou uplatněné pohledávce příslušnou část své pohledávky z titulu smluvní pokuty.

Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č. j. 28 C 76/2005-209, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 1 658 632 Kč s úrokem z prodlení z částky 640 014,10 Kč ve výši 0,05 % denně od 16. 4. 2004 do zaplacení a z částky 1 018 617,90 Kč ve výši 2 % ročně za dobu od 16. 10. 2004 do zaplacení (výrok pod bodem I), ve zbývajících částech žalobu zamítl (výrok pod bodem II), uložil žalobci zaplatit žalované na smluvní pokutu částku 5 593 946,50 Kč (výrok pod bodem III), co do částky 166 983,64 Kč vzájemnou žalobu na zaplacení smluvní pokuty zamítl (výrok pod bodem IV) a rozhodl o nákladech řízení (výroky pod body VI a VII).

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že celková cena díla včetně ceny víceprací sjednané v dodatku č. 4 smlouvy o dílo v částce 813 658,34 Kč činila 8 349 174 Kč včetně DPH, a protože žalovaný zaplatil částku 6 067 321,20 Kč a má právo na slevu z ceny díla v částce 623 220,83 včetně DPH,

zbývá k zaplacení cena díla ve výši 1 658 632 Kč. Z uplatněného nároku na zaplacení smluvní pokuty posoudil jako nepromlčenou jeho část za 67 dní prodlení s termínem dokončení díla v sazbě 1 % denně z celkové části díla včetně DPH, tj. v částce 5 593 946,50 Kč. Důvody k moderaci neshledal.

Odvolání žalobce podané proti rozsudku soudu prvního stupně ve výrocích pod body I, II, III, V a VI bylo usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2012, č. j. 28 C 76/2005-267, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2013, č. j. 15 Co 1277/2012-309, jako opožděné odmítnuto.

K odvolání žalovaného odvolací soud v záhlaví uvedeným usnesením podle § 219a odst. 1 písm. a) a písm. b) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích pod body I, III, V, VI a VII a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odvolací soud usoudil, že odvoláním žalovaného proti rozsudku soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I je odvolacímu přezkumu otevřen i výrok pod bodem III, neboť námitka započtení vzájemných pohledávek činí z těchto výroků výroky závislé a výrokem pod bodem III došlo k újmě na právech žalovaného. Zdůraznil, že v důsledku nerespektování námítky započtení nastal stav, že nebyl určen okamžik střetu vzájemných pohledávek a tím ani okamžik, od kterého žalovaný již není v prodlení se zaplacením pohledávky přiznané soudem prvního stupně ve výroku pod bodem I. V případném exekučním řízení pak žalovaný nemůže dosáhnout zastavení řízení pro zánik žalobcovy pohledávky v důsledku započtení a byl by tak povinen zaplatit přisouzené úroky z prodlení až do dne jejího zaplacení, ačkoli k zániku došlo již v průběhu nalézacího řízení.

Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že při určení výše žalobcova nároku zohlednil celkovou dohodnutou cenu díla včetně víceprací, ačkoliv nárok na zbývajících 10 % ceny díla žalobou uplatněn nebyl, nesprávně určil i částku žalovaným zaplacenou a nepostřehl, že znalecký posudek se v rozporu se zadáním týká pouze víceprací. Dovodil dále, že nárok na zaplacení ceny díla vzniká až provedením díla a žalobce ani netvrdil, že by provedl práce v ceně 640 014,10 Kč, požadavek na zaplacení této částky je tedy nedůvodný. Dodatek smlouvy o dílo č. 4 posoudil jako dohodu o narovnání podle § 585 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, zrušeného ke dni 1. 1. 2014 (dále jen „obč. zák.“), již byla upravena jak sporná otázka rozsahu víceprací, tak i jejich cena ve výši 968 253,42 Kč, na základě čehož uzavřel, že v tomto rozsahu je žaloba důvodná, aniž by bylo významné, jaký byl skutečný rozsah a skutečná hodnota dříve provedených víceprací.

Ve vztahu k rozhodnutí o vzájemné žalobě odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že se odchýlil od judikatorních závěrů Nejvyššího soudu o způsobu hodnocení přiměřenosti smluvní pokuty a že jeho rozsudek je v tomto ohledu pro absenci odůvodnění nepřezkoumatelný, postrádá skutková zjištění ohledně okamžiku střetu vzájemných pohledávek a námitkou započtení se vůbec nezabývá.

Usnesení odvolacího soudu napadl žalovaný v celém rozsahu dovoláním. Zpochybňuje správnost závěru odvolacího soudu o tom, že výrok o vzájemné žalobě s uplatněnou námitkou započtení je výrokem závislým na výroku, jímž bylo vyhověno žalobě, a argumentuje, že za závislé považuje praxe výroky, z nichž jeden „představuje prejudiciální otázku“ pro výrok jiný, a že i komentářová literatura považuje za závislý výrok, který sám o sobě nemůže obstát, bude-li zrušen výrok napadený odvoláním. I kdyby tomu bylo jinak, byl by podle jeho mínění výrok pod bodem III na výroku pod bodem I závislý toliko do výše částky navržené k započtení, tedy do výše 1 817 179 Kč včetně úroku z prodlení ke dni 10. 6. 2005, kdy došlo ke střetu pohledávek. Prosazuje názor, že podáním odvolání došlo k rozštěpení jeho nároku uplatněného vzájemným návrhem a „nárok do částky 3 776 767,50 Kč odvoláním napaden nebyl a nabyl samostatně právní moci“.

Dovolatel má za to, že otázka, „zda eventuální kompenzační námitka vznesená žalovaným v jeho

protinávrhu na zaplacení finanční částky činí výrok, jímž je protinávrhu vyhověno, závislým na výroku, jímž je vyhověno požadavku žalobce na zaplacení finanční částky“, nebyla dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena. Pokud by názor o nezávislosti výroku pod bodem III rozsudku soudu prvního stupně nebyl správný, pak se podle jeho mínění odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, konkrétně od rozsudku ze dne 30. 1. 2012, sp. zn. 33 Cdo 708/2010 (jenž je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupný na <http://www.nsoud.cz>), jestliže nepřihlédl k tzv. rozštěpení nároku a v odvolacím řízení přezkoumal celý výrok pod bodem III, ačkoliv ten co do částky 4 022 906,70 Kč nabyl právní moci a v této části na něj nedopadaly suspenzivní účinky odvolání. V těchto skutečnostech dovolatel spatřuje přípustnost dovolání.

Odvolací soud měl podle dovolatele též nesprávně aplikovat § 219a odst. 1 písm. a) a písm. b) o. s. ř., neboť dospěl-li k závěru, že nárok na zaplacení částky 640 014,10 Kč důvodný není a v tomto směru rozsudek soudu prvního stupně nepřezkoumatelným neshledal, měl v této části tento rozsudek změnit.

Konečně pak dovolatel zpochybňuje správnost posouzení dodatku č. 4 ke smlouvě o dílo jako dohody o narovnání. Argumentuje, že úmyslem stran v intencích § 266 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, zrušeného ke dni 1. 1. 2014 (dále též jen „obch. zák.“), nebylo vytvoření nového samostatného závazku, z něhož by vyplývala povinnost zaplatit cenu za vícepráce, nýbrž dohoda o změně ceny za celé dílo. Proto také dodatek neobsahoval splatnost dohodnutého zvýšení; splatnost celé kupní ceny byla upravena ve smlouvě o dílo. Závěr o tom, že požadavek žalobce na zaplacení ceny víceprací je co do částky 968 253,42 Kč důvodný, má proto dovolatel za nesprávný.

Žalobce se k dovolání žalovaného nevyjádřil.

Se zřetelem k době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. článku II, části první, přechodných ustanovení zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2. článku II, části první, přechodných ustanovení zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) při splnění podmínek povinného zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), se dovolací soud nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť dovoláním lze napadnout pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí ve smyslu § 237 o. s. ř. závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem posouzena jinak.

Podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným pro řešení otázky kvantitativních mezí přezkumné činnosti odvolacího soudu, kterou v daných nestandardních souvislostech, vyvolaných nesprávným

rozhodnutím soudu prvního stupně, v němž byly opomenuty důsledky uplatněné kompenzace, ve své rozhodovací praxi dosud neřešil. V rozsahu, v němž shledal dovolání přípustným, tedy rozsudek odvolacího soudu přezkoumal, jsa přitom v zásadě vázán důvodem vymezeným v dovolání (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.).

Podle § 97 odst. 1 o. s. ř. žalovaný může za řízení uplatnit svá práva proti žalobci i vzájemným návrhem.

Podle § 98 o. s. ř. vzájemným návrhem je i projev žalovaného, jímž proti žalobci uplatňuje svou pohledávku k započtení, avšak jen pokud navrhuje, aby bylo přisouzeno více, než co uplatnil žalobce. Jinak soud posuzuje takový projev jen jako obranu proti návrhu.

Podle § 206 o. s. ř. podá-li ten, kdo je k tomu oprávněn, včas přípustné odvolání, nenabývá rozhodnutí právní moci, dokud o odvolání pravomocně nerozhodne odvolací soud (odstavec 1). Bylo-li však rozhodnuto o několika právech se samostatným skutkovým základem nebo týká-li se rozhodnutí několika účastníků, z nichž každý jedná v řízení sám za sebe (§ 91 odst. 1) a odvolání se výslovně vztahuje jen na některá práva nebo na některé účastníky, není právní moc výroku, který není napaden, odvoláním dotčena. To neplatí v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl výslovně dotčen, nebo jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání poměru mezi účastníky (odstavec 2).

Podle § 212 o. s. ř. odvolací soud projedná věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí. Tímto rozsahem není vázán a) v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen, b) v případech, kde jde o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozhodnutí musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně, a kde platí úkony jednoho z nich i pro ostatní (§ 91 odst. 2), třebaže odvolání podal jen některý z účastníků, c) jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

Podle § 580 obč. zák. mají-li věřitel a dlužník vzájemné pohledávky, jejichž plnění je stejného druhu, zaniknou započtením, pokud se vzájemně kryjí, jestliže některý z účastníků učiní vůči druhému projev směřující k započtení. Zánik nastane okamžikem, kdy se setkaly pohledávky způsobilé k započtení.

Komentářová literatura a rozhodovací praxe soudů se shoduje v tom, že za závislý se považuje takový výrok, jehož obsah je svázán s jiným výrokiem téhož rozsudku nebo usnesení v tom smyslu, že nemůže sám o sobě obstát, kdyby tento jiný („panující“) výrok byl zrušen nebo změněn. Povaha závislého výroku vyžaduje, aby byl svým osudem spojen s výrokiem, který je pro něj určující (srov. dílo Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1695, a z judikatury Nejvyššího soudu např. rozsudky ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. 32 Cdo 4802/2009, a ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4635/2016, a usnesení ze dne 16. 8. 2011, sp. zn. 20 Cdo 3363/2009). Závislost výroků musí být dána specifickou vázaností, vyplývající z hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. 20 Cdo 2107/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sešit číslo 2, ročník 2001, pod číslem 24).

Ve věci projednávané Nejvyšším soudem pod sp. zn. 32 Odo 102/2006 se žalobce domáhal zaplacení částky 55 098,10 Kč jako sjednané provize a žalovaná, která jeho nárok uznala, v rozsahu tohoto nároku namítla započtení a vzájemnou žalobou uplatnila nárok na zaplacení částky 95 641,90 Kč s odůvodněním, že má proti žalobci z téže smlouvy nároky na zaplacení smluvní pokuty ve výši 150 740 Kč a na úhradu hovorného ve výši 1 341 Kč. Soud prvního stupně žalobu zamítl a uložil žalobci zaplatit žalované částku 92 829,50 Kč. K odvolání žalobce odvolací soud změnil tento rozsudek v

části zamítavého výroku o žalobě tak, že žalované uložil zaplatit žalobci částku 27 548 Kč, a ve zbývajících částech tohoto výroku rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (první výrok). Dále rozsudek změnil v přisuzujícím výroku o vzájemné žalobě tak, že vzájemnou žalobu zamítl (druhý výrok). Dovodil totiž, že zatímco nárok žalobce je dán v požadované výši, nárok žalované na zaplacení smluvní pokuty je dán jen do částky 27 548 Kč. Nejvyšší soud pak k dovolání žalované zrušil rozsudek odvolacího soudu nejen v dovolání napadeném druhém výroku o zamítnutí vzájemné žaloby, nýbrž i v prvním výroku, jímž bylo rozhodnuto o nároku uplatněném žalobou. Dovodil, že jde o výrok závislý, neboť rozhodnutí o žalobním návrhu je závislé na rozsahu důvodnosti kompenzační námitky žalované, tedy na napadeném druhém výroku rozsudku odvolacího soudu.

Již v posledně uvedeném svém rozhodnutí tedy Nejvyšší soud dospěl při zkoumání kvantitativních mezí své vlastní přezkumné činnosti k názoru, že v řízení, v němž soud rozhoduje o žalobě na zaplacení peněžité částky a o vzájemné žalobě na zaplacení peněžité částky zahrnující námitku započtení, je výrok o nároku uplatněném žalobou závislý na výroku o nároku uplatněném vzájemnou žalobou. Z povahy věci to pak nutně platí též v opačném postavení, neboť i rozhodnutí o vzájemné žalobě je závislé na tom, zda a v jakém rozsahu se prosadí kompenzační námitka, tedy (mimo jiné) na tom, zda a v jaké výši tu byla žalobou uplatněná pohledávka a zda proto a v jakém rozsahu došlo k zániku vzájemných pohledávek (tedy též pohledávky uplatněné vzájemnou žalobou) započtením.

Výrok rozsudku o peněžitém nároku uplatněném žalobou a výrok o peněžitém nároku uplatněném vzájemnou žalobou, jež zahrnuje projev směřující k započtení, jsou tedy výroky vzájemně závislé ve smyslu § 206 odst. 2 věty třetí a § 212 písm. a) o. s. ř.

Vzhledem k tomu, jak rozhodl soud prvního stupně, vzájemná vázanost těchto výroků v souzené věci nevyplývá z procesního práva, leč vyplývá z práva hmotného, z právních účinků započtení upravených v § 580 obč. zák.

Zohlednit při tom důsledky tzv. štěpení nároku uplatněného vzájemnou žalobou, jak prosazuje dovolatel, na část, u níž vzhledem k výši nároku uplatněného žalobou přichází v úvahu zánik započtením, a na zbytek nepřichází v souzené věci v úvahu, neučinil-li soud prvního stupně závěr o tom, kdy se pohledávky setkaly ve smyslu § 580 věty druhé obč. zák. a jaká byla v tom okamžiku výše žalobcovy pohledávky včetně úroku z prodlení. Absence takové úvahy byla nakonec jedním z důvodů, proč odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil. Odkaz dovolatele na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2012, sp. zn. 33 Cdo 708/2010, je nepřipadný, neboť v tam souzené věci Nejvyšší soud řešil situaci jinou jak z hlediska hmotného, tak i procesního práva.

Otázku procesního práva, pro niž Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným, tedy odvolací soud řešil správně a dovolatelem uplatněný dovolací důvod naplněn není.

K závěru odvolacího soudu o právní povaze dodatku č. 4 smlouvy o dílo dovolatel sice vymezil dovolací důvod, avšak neoznačil předpoklad přípustnosti dovolání. Požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je obligatorní náležitostí dovolání; jeho absence je vadou, pro niž nelze v dovolacím řízení v příslušném touto vadou postíženém rozsahu pokračovat (srov. § 243c odst. 1 o. s. ř.), neboť neumožňuje zkoumat přípustnost dovolání. Tento nedostatek nelze již odstranit, neboť lhůta pro podání dovolání, během níž tak bylo možno učinit (srov. § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), již uplynula. Otázka správnosti právní kvalifikace dodatku smlouvy tak není otevřena dovolacímu přezkumu.

Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Dovolatel důvodně vytýká odvolacímu soudu, že dospěl-li k závěru, podle něhož je žaloba co do požadavku na zaplacení částky 640 014,10 Kč nedůvodná, měl v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně změnit a žalobu zamítnout. Nejvyšší soud vyložil např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4932/2009, že novelou občanského soudního řádu provedenou s účinností od 1. 4. 2005 zákonem č. [59/2005](#) Sb. došlo za účelem zrychlení a zefektivnění civilního soudního řízení mimo jiné ke změně právní úpravy podmínek, za kterých odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně zruší nebo změní. Omezením kasačního principu v odvolacím řízení, které bylo provedeno především nahrazením demonstrativního výčtu důvodů zrušení prvostupňového rozhodnutí taxativním výčtem v nově koncipovaném ustanovení § 219a o. s. ř., jakož i rozšířením možnosti odvolacího soudu napadené rozhodnutí změnit, by měly být věci vráceny soudům prvního stupně k novému řízení a rozhodnutí jen ve výjimečných případech. Odvolací soud tedy v souzené věci postupoval nedůsledně, jestliže pro nepřezkoumatelnost zrušil celý rozsudek soudu prvního stupně, ačkoliv stran uvedeného nároku jej nepřezkoumatelným neshledal a dospěl v tomto ohledu k vlastním, pro rozhodnutí o tomto nároku postačujícím skutkovým a právním závěrům. Nejde tu však o takovou procesní vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci, nehledě na to, že kasací části napadeného kasačního rozhodnutí odvolacího soudu a zamítnutím dovolání v jeho zbývajících částech by byly ještě více zkomplikovány již tak do jisté míry komplikované procesní poměry souzené věci.

Z uvedených důvodů Nejvyšší soud rozhodl tak, že dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř.) zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)